

maalet: at befæste vort Land, hvorved vi ialtsald naae dette, at fyldestgjøre en Pligt mod os selv og at fyldestgjøre vort Ansvar mod Efterkommerne, Vrens, vort Fædrelands Krav til den nulevende Slægt, og paa den anden Side staae en Sum lig Fornuefremgangen i 3 Aar, tre Aar af et Folks Liv. Jeg sætter nu, at vore finansielle Kræfter fremdeles i en Aarække, f. Ex. i den første Byggeperiode, ville stille sig paa lignende Maade som i disse 3 Aar, saa ville vi i Løbet af disse 7 første Byggeaar have en Fremgang omtrent lig hele Udgiftsummen, ialtsald udover de før nævnte 56 Millioner og henimod de fulde 70 Millioner. Overfor Formaalet kalder jeg ikke 70 Millioner for en stor Sum, og overfor vor finansielle Status ei heller, og jeg erkjender endvidere med den ærede Finansminister, at der heller ikke synes at være nogen Nødvendighed for delvis at dække disse Millioner ad overordentlig Wei. Men jeg kan dog ikke følge den ærede Finansminister saavidt, at jeg siger, at det skulde være urigtigt at søge en saadan delvis Dækning ad overordentlig Wei. Jeg maa tillade mig i saa Henseende at slutte mig til, hvad der er udtalt af Mindretallet i det andet Thing, som har erkjendt Rigtigheden af, at Udgifterne dækkes ved Tilveiebringelsen af overordentlige Indtægter. Jeg skjønner ikke, at det er urigtigt at gaa den Wei, og det navnlig af tvende Grunde. Næmlig for det Første, fordi vi dog endelig ikke vide, at vore finansielle Kræfter i de næste 7 Aar ville holde sig i den udmærkede Tilstand, hvori de for Diebliffet vise sig, og for det Andet, fordi jeg tror, at det er rigtigt og at Klogskab byder, at lægge overordentlig Bøgt paa at staa saa glimrende finansielt rustede overfor kommende Begivenheder som muligt. Men jeg vil tilføie endnu een Grund, og det er, at der formentligt savnes tilstrækkeligt Motiv til ikke at benytte den ualmindelige Situation, som den nu tilbyder sig. Det Almindelige er vistnok, at den Regjering, som kræver Bevilling til Befæstninger, maa henvende sig til Repræsentationen for at faae Skatter eller andre ekstraordinære Indtægter vedtagne til dette Diemed, og at det saa er Repræsentationen, som krumper sig ved at bevilge dem, men her staa vi i den omvendte Situation. Det er Regjeringen, som siger: Midlerne have vi, vi behøve ingen overordentlige Skatter, og i Repræsentationen gjøres en modsat Opfattelse gjældende. Det er de tre Grunde, jeg har ønsket at antyde, men jeg skal, som Stillingen for Diebliffet er, ikke nu forfølge Spørgsmaalet videre. Den Erklæring, som den ærede Conseilspræsident har afgivet i det andet Thing, har jeg forstaaet saaledes, at Regjeringen ubetinget — hvad foresten ogsaa staae for mig som en uafviselig Selvfølge — maatte modsætte sig, at Udørelsen af Forsvarsforanstaltningerne, disse Paabegyndelse, skulde udsættes indtil Tilveiebringelsen af en ny Skattelov, men jeg troede ikke, at Regjeringens

Stilling var den, at den ei heller i Principet vilde gaa ind i alt Fald paa en delvis Dækning gennem en ny Skat, saaledes som den senere maatte blive normeret. Jeg troede endnu, at jeg ikke tog feil, da den ærede Finansminister ved sin Dmtale af § 2 og ved her at gjentage Regjeringens Indsigelser imod en Bestemmelse som den, der indeholdes i denne Paragraf, udtrykkelig indskrænkede sig til at rette Indsigelsen imod Paragrafens andet Punktum. Men efter at den ærede Finansminister har sluttet sin Erklæring saaledes, „at der hverken kan eller bør være Tale om at paalægge Statterne større Byrder end de nuværende“, saa er der for mig Anledning til ikke nu at forfølge det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at berøre, videre. Jeg tror dog, at det paa et senere Stadium vil vende tilbage.

Dannestjold-Samsø: Det her foreliggende Spørgsmaal om Landets Forsvar er jo af en saa stor og indgribende Betydning, at jeg nævner den fulde og faste Overbevisning, at alle Medlemmer her i Thinget ere enige i Ønsket om, at det snarest muligt bringes til en tilfredsstillende Løsning. Der er og maa naturligvis være Uenighed om Midlerne og Maaden, men om selve Sagen er der vistnok kun een Mening. Skal Spørgsmaalet løses, da er det imidlertid først og fremmest nødvendigt, saaledes som det ogsaa er fremhævet af den ærede sidsteALER, at den af Folkethinget i § 2 indsatte Endring om Opkrævelsen af en Formues- og Indkomstskat som Betingelse for Lovens Vedtagelse atter udgaar. Dette er absolut nødvendigt, dels paa Grund af den høitærede Conseilspræsidents Utringer om Regjeringens Stilling til dette Punkt, og dels fordi Vedtagelsen af § 2 vil nødvendiggjøre Forsvarets Udskydelse i flere Aar. Det vil saaledes, som ogsaa den høitærede Conseilspræsident udtalte, være umuligt at gennemføre den paagjældende Lov i een Samling og sandsynligvis endog umuligt at gennemføre den i adskillige Samlinger. Jeg maa tilstaa, at jeg i det Hele taget er en Modstander af en Indkomstskat, og endnu mere af en Formues- og Indkomstskat. Jeg betragter den som en under almindelige Forhold slet Skat, og jeg tror, at man albrig bør benytte den til de forud for en Krig gaende Røstninger, men at man derimod kan bruge den, naar selve Krigen kommer, til at mødegaa de Krav, som da stilles til Finansjerne. Jeg maa i den Henseende gjøre den Bemærkning til den sidste æredeALER, at, naar han siger, at han kan gaa ind paa at opkræve en Indkomstskat, for at vi kunne være saa glimrende udrustede som muligt til at møde en eventuel Krig, saa er det min fulde Overbevisning, at, dersom vi opkræve denne Skat forud for Krigen, vilde vi være mindre glimrende stillede, naar Krigen kommer, end vi vilde have været, naar vi ikke havde gjort det. Hvis vi forud havde søgt at tilveiebringe en større Del af de